

המאור שבמורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

כל הזכויות שמורות

שבת ה' אייר התשפ"ה			
הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת	י-ם
19:04	19:56	20:49	
19:03	19:54	20:46	ת"א
19:05	19:57	20:49	חיפה
19:03	19:55	20:46	ב"ש

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

לע"נ: מר"א עטר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

צריכה התורה להיות חדשה אצל האדם בכל יום

כאילו היום קיבלה מהר סיני.

הגאון רבי ניסים עטיה זצ"ל מארס צובא חכם ועניו היה. בחג לבש קומבז' משי ועליו גלימה מרוקמת ורכוסה. פעם בא לבית הכנסת לתפילת החג וראה שאחד מהמתפללים, חיים הסבל, בא לבוש קרעים. נרעש רבי ניסים ולא נרגע עד שראה את הסבל קם והולך לחצר אל השירותים.

קם רבי ניסים והלך אחרי, עצרו ואמר לו: ראה נא אני עטוי גלימה ואיני צריך לקומבז' שתחתיה גמול **עימי חסד** וקחנה. ומיד פשט את גלימתו, הסיר את הקומבז' ההדור, שב והתעטף בגלימה ורכסה עד צוארו ושב לבית הכנסת בשימחה.

אחד מחשובי המתנגדים התגרה ברבי **בונם מפשיסחא** זצ"ל ואמר לו: שלדעתו היות אדם לרבי-ל"יהודי טוב" תאוו היא ככל התאוות השיב לו רבי בונם: **אמת ויציב** אלא שזו תאוה שאין אדם מגיע אליה אלא אם כן הוא שובר ומכניע תחילה בתוכו את כל התאוות האחרות.

מוחל וסולח לכל בר ישראל

פעם אחת נכנסו כמה בחורים לביתו של רבי **יעקב מוצפי** זצ"ל וסיפרו לו כי ישנו אדם המדבר עליו **דברי גנאי** ובאו לבקש רשות ל"הושיבו על מקומו".

אמר להם הרב יעקב: אם זה נכון כמו שאתם אומרים שהלה דיבר עלי הרניני אומר בפה מלא ובלב שלם: **מחול לו** ושרוי לו בעולם הזה ובעולם הבא. ולא רק זה אלא בכל יום ויום ומכל הלב הרניני מוחל וסולח לכל בר ישראל שדיבר עלי או שידבר עלי במחילה גמורה. והי רצון שלא ייענש שום אדם מישראל **בסינתי** מעתה ועד עולם.

הדלקות הגדולות המכלות

מליונים, מקורן לפעמים **בגפרור קטן.**

המריבות הגדולות הגורמות הרס וחורבן, מקורן **לפעמים** בלשון הרע זוטרת. . .

לע"נ רחל (רשל) אלבו בת קלרה ואליהו

עשיר הוא זה שילדיו רצים רצים לזרועותיו

גם כשהם ריקות...

החכם יחזקאל הכהן זצ"ל

עלה לארץ הקודש והשתקע בצפת. אך את משכנו קבע במירון, בבית המדרש שעל ציון הרשב"י שם ישב והגה בתורה ביום ובליל. **לא פסק פיו** מגירסה ולא הלך ארבע אמות בלא תורה ותפילה.

לא הגביע עיניו אלא לשם שמיים וישקד על תלמודו עד שכהו עיניו והתעוור. ישב ואמר את כל ספר תהילים בבכי רבה בעל פה וכשסיים אמר: אדוננו רבי שמעון בר יוחאי! כסבור הייתי ששיבתי כאן היא לרצונך. עכשיו **שנוכחתי** שאין ישיבתי נוחה לך כאן השב לי את מאור עיני ואשוב לעירי! יצאה כעין פיסת יד וטבלה בנר התמיד, נגעה בעיניו ושבה אליו ראייתו!

אהבת ה' נעוה ומושרשת בעם ישראל ומוסרים את עצמם למיתה בשביל אהבת ה'.

על אדם שאינו שמח בעבודת ה' קיימת תביעה ממרומים, לומדים מהפסוק: "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב ומרוב כל... ועבדת את אויביך אשר ישלחנו ה' כך ברעב ובצמא..."

בספרי הפוסקים מובא, כי למרות שיש להצטער על חורבן בית המקדש, **מכל מקום** בשעה שאדם מתפלל, לומד תורה ומקיים מצוות, הוא צריך להיות בשמחה. במדרש רבה: "אמר רבי יוחנן: כיפה של חשבונות (בית מיוחד לחשוב בו חשבונות) היתה מחוץ לירושלים, וכל מי שמבקש לחשוב הולך לשם. למה?"

שלא יחשוב בירושלים וייצר (שלא יבוא לידי צער אם לא יעלה חשבונו יפה, ובירושלים אסור להצטער), לפי שנקראת: "קרית מלך רב - משוש כל הארץ". ומדוע היה כך? בשביל מה היתה צריכה ירושלים להיות שמחה כל כך? אומר על כך **הסבא מסלבודקא** זצ"ל: "בשביל ירושלים היתה צריכה להיות קדושה לאלוקים! מלאה תורה ויראת שמים! כל **פגימה בשמחה** ובעונג, היא פגימה גם ביראת השם ובחיי התורה. כל כך היה נדרש רגש השמחה בירושלים,

עד שבשביל אי שביעות רצון בלתי מורגשת של איזה אדם היושב על ספר חשבונויות והחשבון אינו יוצא לו כהוגן, בנו כיפה מיוחדת מחוץ לעיר. היה נחוץ להוציא מן העיר גם את דנדוד הצער הזה, למען תשאר בעיר אורה של שמחה שלמה, שלא נפגמה במשהו.

נקודה לפחשפת

במהלך ביקור במוסד

פסיכיאטרי, אחד מהמבקרים שאל את המנהל: "על פי אילו קריטריונים אתם קובעים מי צריך להתאשפז פה?" "ובכן", אמר המנהל "אנחנו ממלאים **אמבטיה במים** ומציעים לחולה כפית, כוס ודלי ומבקשים ממנו לרוקן אותה.

על פי האופן בו הוא מחליט לבצע את משימתו, אנחנו מחליטים אם לאשפזו או לו". "אני מבין" הגיב האורח "בן אדם נורמאלי היה משתמש בדלי, שהוא יותר גדול מהכוס והכפית" "לא" ענה המנהל " בן אדם **נורמאלי** היה מוציא את הפקק.

אדם צריך להפעיל את שיכלו ולא לשלוף חשבונות ורק אז יוכל להגיע לחוצאות (העורך)

אין טעם באכילה כאשר ממהרים בה, ומה טעם בתפלה מהירה?

עיקר האמונה בלב וצריך לעמול שתפשט בכל האברים

לא דרך כבוד
למה הטילו את משא הארון על כתף בני קהת, ולא נתנו לשברים שישיאו את הארון?
אמר על כך אחד מגדולי ישראל: כי הארון הזה "נשא את נושאי" כמו שאמרו חז"ל במסכת סוטה (דף לה, א) נשא ארון את נושאי ועבר,
שנאמר: "ויהי כאשר תם כל העם לעבור ויעבור ארון ד' והכהנים לפני העם".
והן זה דרך כבוד לארון הקודש שישיאו אותו על בהמות.

הגאון הצדיק רבי **דניאל פריש** זצ"ל כאשר גמר לחבר את הכרך העשרים ושתיים מחיבורו האדיר על הזוהר הקדוש, נפל לחולי, הוא אמר אז, כי ישב עם הרבנית לחשוב במה חטא כי נחלה, ולאחר התבוננות אמר גילינו את החטא, בזה שכתבתי בשער הספר חובר ע"י 'דניאל פריש' זה החטא, לא הייתי צריך לכתוב את שמי.. אך כעת שכבר רשמ נשאר שמו על הספר.

כך רואים גם בחיי היום יום כיצד אנשים מפרשים את מראה עיניהם בצורה שונה לפי "המשקפיים הפנימיות" שלהם

לקח לעצמו דבר רבי שמוחה זיסל זצ"ל מעולם לא לקח לעצמו דבר. במשך 26 שנה היה ראש הישיבה בלוס-אנג'לס, ולא לקח לעצמו משכורת. הוא ורעייתו הרבנית התפרנסו ממה שהיא השתכרה מעבודת ההוראה שלה (לפי עדות הרבנית) אף על פי שהוא הקים את הישיבה לבדו ודאג לא רק לרוחניות שלה, אלא גם לקיומה הכללי.

גם בעניין זה הוא היה ברא כרעיה דאבוה, הגאון הקדוש רבי **אלחנן** הי"ד, ראש ישיבת ברנוביץ.

עשית טובה לאחר מצוה עשית טובה מצוה עשית לעצמך.

החסד הגדול מכולם רבי אהרן קוטלר זצ"ל קבע שהחסד החשוב ביותר הוא החסד הרוחני שעושים עם הזולת- הן ע"י לימוד תורה והן באמצעות כל השפעה רוחנית אחרת. רבנו הביא את מאמר חז"ל במסכת סוכה (מט, ב) על הפסוק ותורת חסד על לשונה וכי יש תורה של חסד ותורה שאינה של חסד?

אלא הלומד **תורה ללמדה** זוהי תורה של חסד. והוסיף רבנו שאע"פ שעצם לימוד התורה הוא חסד שעושים עם כל העולם כמאמר חז"ל: "כל הלומד תורה לשמה כאילו העמיד פלטין של מעלה ושל מטה". אבל תורה ומלמדה זהו חסד שאין למעלה ממנו, כי **התורה היא חיים**. וכי יש חסד גדול מהענקת חיים לזולת?

שתי פרות נפגשות ברחוב ואחת מהן אומרת לשנייה ראיתי את בעלך אתמול, אז השנייה אומרת לה, באמת? איפה ראית אותו? אז הפרה הראשונה אומרת לה ראיתי אותו מסתובב בשווארמה של ציון!

משולחן גבוה

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז** שליט"א

הגבאים נשיאו את המזוודות ודלגו על פני המדרגות. המונית כבר צפרה למטה. הרה"ק רבי אברהם אבא, הרה"ק **מביטסבורג** זייע"א עשה הכנות אחרונות לצאת מן הבית בדרך לשדה התעופה.

הגבאי שב הביתה לבקש מן הרבי לרדת אל הרכב, והנה בפתח נעבות שתי נשים, הולמות על הדלת בחזקה. "אי אפשר", התנשם הגבאי, "הרבי נוסע, עוד מעט יאחר את המוטס. חזרו בעוד שבוע".

שתי הנשים, עולות חדשות, לא הבינו בדיוק את מלותיו, הן רק קלטו שהרבי לא יוכל לקבלן, ופרצו בבכי מר, כשהן מתייפחות בקולי קולות. לשמע הצעקות יצא הרבי מהדרו, ושאל את הגבאי לפשר הדבר. מששמע את בקשתן, הורה לגבאי להכניסן פנימה מיד. "אבל המוטס?"

"הרי יהודי כאוב, הכיעד אפשר לדחות?"

הגבאי ניסה להתוכח, אך הרבי בשלו בתקיפות: "הכנס אותן. אם אינך מבין זאת, אין מקומך כאן!"

הגבאי נרתע והנשים נכנסו. אחרי רבע שעה יקרה מפז, יצאו וחיוך של שמחה מאיר את פניהן...

איזו אהבת ישראל! כמה רגישות למצוקת הזולת. איזו התחשבות! האם גם אננו **נותנים את לבנו** להבין ולהרגיש?

שבת שלום לכל בית ישראל

ילד שואל את אבא שלו אם הוא יכול לקנות לו אופנוע, אז אבא שלו עונה לו: למד לך אופנוע, אני אקנה לך ישר **כסא גלגלים!**

כי אמרו חז"ל במסכת שבת (דף קי"ט, א) עשר בשביל שתתעשר. ואם הוא יערים על זה ויאמר: אתעשר ע"י **דבר אחר**, כמו שאמרו חז"ל במסכת בבא מציעא (דף נ"ט, א) אוקירו לנשייכו (כבדו את נשותיכם) כדי שתתעשרו. השם יתברך משלם לו **מידה כנגד מידה**, אשתו סוטה ומתקוטט איתה וסופו מצטרך לכהן.

בואו והצטרפו לרשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

בחלום אדבר בו
הגיעה אשה אל משמשו של הצדיק המלובן"ן רבי **ישראל אבוחצידא** ה"בבא סאלי" זיע"א וסיפרה לו חלום שחלמה ובחלום ביקשה מהבבא סאלי שיברך על ערק שהיה בבקבוק סגור כדי **שתיפקד בילדים**. הרב ענה לה כי עליו לשאול בשמים אם מסכימים לברכתו. כשסיים קפץ הפקק מהבקבוק והרב ברך שתיזכה להיפקד.

האשה ביקשה שאכן תיפקד. המשמש חש נבוך להיכנס אל הרב עם סיפור זה. כששמע ה"בבא סאלי" את דבר החלום **חייד ואמר**: "אמור לאותה אשה כי כבר ברכתה בחלום ואין צורך בברכה נוספת". לאחר שנה נפקדה האשה.

תשובה עד הרגע האחרון...
חלה הרה"ק רבי **קלונימוס קלמן**, בעל ה"מאור ושמש" זיע"א. פעם, בעת מחלתו נכנס בנו ומצאו שוכב בפשיט ידיים ורגלים **וכוכה** בלי הפוגה, כשהוא קורא: "ריבונו של עולם, חוס וחמול עלי שלא אמות חס וחלילה **בלי תשובה** שלמה לפניך".

בקים המצוות אין ללכת בדורותינו בגדולות- כי אם הדרך פשוטה ותמימה.

המן ירד בשביל כל אחד בשווה, לא היה עני ועשיר ולא הבדל ברכוש, היה **שוויון גמור**. ובכל זאת התלוננו למשפחותיו כל אחד חשב שמשפחתו קופחה, הרי בעיניו היא יותר מיוחסת ויותר חשובה ולכן "בעיני משה רע" כי במה **מתנשאת משפחה** אחת על חברתה, וכי ייחוסה של זו עולה על שזו הרי כולם היו במעמד הר סיני, רכוש כולם שווה והמן ירד לכולם "איש לפתח אוהלו".

לעילוי נשמות: ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, יחיא בן לוליה, נעמה בת עזריה, כרמלה בת סעידה, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד בן איוה, מרים בת זוהרה, חכם יהודה בן חנה פתיאל, הרב אלעזר בן שמחה, יחזקאל ושמעון בן שמחה, רפאל ואלברט בני קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אליעזר בן גרין, שלום בן אורה מורי, הרב יורם אברגיל, ישראל בן שמחה סבב, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמני הרב יהודה יאיר, יפה בת לאה, יעקב בן שרה ברסקה, החסיד מנשה בן רחמה **מרת הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**